

asten tafelen, bemerkt, ed van het geestelijk ver werkt, omgekeerd, zier finer zijn. Niet de Duitche Zweek in en sicheren r dan dat, maar ook ook aanval, delijk tactoeren. Het ld, dan dat stracte the-wetenschap de generale oor de toe- ven van die noodig dan een ijzeren menscheijk met ruwe r ingrijpen efselfe ver- t orkest des ge alle toon- geleerd; toetsen, dat derschiden vallen moet, itenaar van t. Het is e, mits het in genomen te ware tact m, wanneer an laat op beschaafde mngang der is ook een gang in het edemensch. enen disch, t water op vonkelt in rijkste ooft wanneer de neat u een publiek zija g toedient, d bewaard in den om- leren hinde- r ziele, die enen wordt sieraad kan and. zien zou op ang, is niet aakgebruik telf spreekt t daarmede geoeende aard der neesmiddel t van juri- n de gevat- rimiddeljk et te ont- ebied, waar at. Zonder neester het wordt hij edogenloos onder polit- scheepke der Staats- tact gelukt zijner niet e leiden in

orde.

g aan een Prof. Rut- kenorde te veranderde s, dat pas in we hier

r Generale nige artike- derland. te Arnhem in schrijven ingebacht r Kerken- reensstem- waarden op t onte gel- wonden de eheel; het an Art. 4; voren in nschap ge- scholen" rt. 41; de 44" (Acta, a werd ter benoemde volgende e de wijs- H. Frans- an andere leel derge- it concept i ter kennis Acta, Art. e, heeft zvisie van als Depu- t, Prof. Dr. y Art. 39, e, hebben volgende

concept van wijzigingen aan te bieden. Zij laten daarbij echter, ter nadere verklaring van de wijze, waarop zij hunne taak hebben opgevat, de volgende opmerkingen voorafgaan:

10. Hunne bedoeling is niet geweest, een revisie voor te stellen van de gehele Kerken- ordening, ten einde alle Artikelen s66 te maken, als men thans een Kerkenordening zou opstellen wanneer er nog geen was. Op eene Synode zou er — tenzij ze zeer lang bijeen was — geen voldoende tijd zijn, om het gehele kerkel- ijke leven in al zijn omvang te behandelen, en over alle daarop betrekking hebbende vraag- stukken eene beslissing te nemen. Bovendien is er over vele punten, die bij een alles omvat- tende regeling aan de orde zouden komen, thans in onze Kerken nog geen „communis opinio", althans niet in die mate, dat het raadzaam zijn zou, daarvoor nu reeds eene beslissing te willen uitlokken.

En voorts, wat eigenlijk op zichzelf reeds afdoende is: Deputaten hadden zich te houden aan het hun gegeven mandaat, waarbij hun uit- drukkelijk was opgedragen, wijzigingen te ont- werpen, niet voor eene revisie der gehele Kerkenordening, maar slechts voor eene revisie van die Artikelen, waartegen als betwaaar was in te brengen, dat zij niet meer pasten op het kerkelijk leven van den tegenwoordigen tijd.

20. Daartoe hebben zij zich zooveel mogelijk aangehouden aan hetgeen historisch gegeven was, en aan hetgeen in het kerkelijk leven zelf reeds sedert lang vrij algemeen was aangenomen. En daarom hebben zij laten rusten, wat in onze Kerken nog zeer uiteenlopend beoordeeld wordt, en dus thans niet zou kunnen be- slist worden zonder verdeeldheid in de hand te werken, en alsoo de goede orde eerder te verstoren dan te bevorderen.

30. Hunne voorstellen hebben dus bepaaldelijk ten doel:

a. Uit de oude Kerkenordening, gelijk die met eenige kleine wijzigingen in 1892 bij de vereeniging der Gereformeerde Kerken behouden is, weg te laten, of daaraan toe te voegen, of daarin te wijzigen, al wat feitelijk reeds sedert lang algemeen vervallen of bijgevoegd of ge- wijzigd is;

b. Bepalingen, die blijkens de ervaring ge- durig misverstaan worden, door redactie ver- andering te verduidelijken;

c. Zoo min mogelijk generale bepalingen te maken; zoodat deze alleenlijk inhouden, wat tot handhaving van orde en recht volstrekt noodig heeft algemeen geregeld te worden, terwijl de regeling van al het andere aan de vrijheid der Kerken en aan het leven zelf blijft overgelaten;

d. Bij voorgestelde wijzigingen zich in stijl en woordenkeus zooveel mogelijk aan te sluiten aan de oude kerkelijke taal; en eindelijk

e. Ter voorkoming van verwarring bij de aan- haling van Artikelen, hun aantal en cijfers te behouden.

Met inachtneming van deze opmerkingen meenden zij het volgende Concept aan de Ker- ken te moeten aanbieden; daarbij de bede voe- gende, dat de Heilige Geest de Kerken en v66r en op de Synode bij de behandeling deser zaak moge leiden.

Uit naam van de Deputaten voornemd: J. HANIA, Rapporteur

STKENWIJK, 13 Dec. 1924.

Concept van gewijzigde Kerkenordening, Van de Diensten.

Art. IV. De wettelijke beroeping dergenen die tevoren in den dienst niet geweest zijn, zo- wel in de steden als ten platten lande, bestaat:

Ten eerste, in de verkiezing, dewelke na voor- gaande gebieden geschieden zal door den Kerke- raad en de Diakenen, met onderhouding van de regeling, die daarvoor plaatselijk in gebruik of door den Kerkeraad vastgesteld is, en van de kerkelijke ordinantie, dat alleen diegenen voor het eerst tot den Dienst des Woords kun- nen beroepen worden, die door de Classe, waarin zij wonen, praeparatoir getuimeneerd zijn; en voorts in Kerken met niet meer dan twee Die- naren ook met advies van de Classe of van den huerioe door de Classe aangewezen consulent, waar zulks tot nog toe gebruikelijk is geweest.

Ten andere, in de examinatie of onderzoeking beide der leer en des levens, dewelke staan zal bij de Classe, aan welke de beroeping ter appro- batie is voor te stellen, en geschieden zal ten overstaan van de gedeputeerden der particuliere Synode of eenige dergelven.

Ten derde, in de approbatie en goedkeuring van de lidmaten der Gereformeerde gemeente van de plaats, wanneer, de naam des Dienaars den tijd van veertien dagen in de Kerk ver- kondigd zijnde, geen hindernis daartegen komt.

Ten laatste, in de openlijke bevestiging voor de gemeente, dewelke met behoorlijke stipula- tien en afzettingen, vermaningen en gebed en oplegging der handen van den Dienaar, die de bevestiging doet (of eenige anderen, waar meer Dienaren zijn), toegaan zal, naar het Formu- lier daarvan zijnde.

Art. V. Nopens die Dienaars, die nu alreeds in den Dienst des Woords zijnde tot eene andere gemeente beroepen worden, zal desgelijks zoo- danige beroeping geschieden, zoowel in de steden als ten platten lande, door den Kerkeraad en de Diakenen, met onderhouding van de regeling, die daarvoor plaatselijk in gebruik of door den Kerkeraad vastgesteld is, en van de generale kerkelijke ordinantie over de beroepbaarheid van hen, die buiten de Nederlandsche Gerefor- meerde Kerken diende hebben, en over het meer dan eenmaal beroepen van denzelfden Dienaar in dezelfde vacature; in Kerken met niet meer dan twee Dienaren ook met advies van de Classe of van den huerioe door de Classe aangewezen consulent, waar zulks tot nog toe gebruikelijk is geweest; en voorts in alle Kerken met approbatie van de Classe, aan welke de voorzede beroepen vertoonen zullen goede kerkelijke attestatie van leer en leven, en met approbatie van de lidmaten der Gereformeerde gemeente van de plaats, wanneer, de naam des Dienaars den tijd van v-ertien dagen haar voor- gesteld zijnde, geen hindernis daartegen komt; waarna de beroepen met voorgaande stipula- tien en gebeden zullen bevestigd worden, naar het Formulier daarvan zijnde.

Art. VII. Niemand zal tot den Dienst des Woords beroepen worden, zonder dat men hem in eene sekere plaats stelde, ten ware dat hij geconclen worde om hier of daar kerken te ver- gaderen.

Art. VIII. Men zal geen schoolmeesters, handwerklieden of anderen, die niet gestedeerd hebben, tot het predikambt toelaten, tenzij dat men verzekerd zij van hunne singuliere gaven, godzaligheid, oommoedigheid, zedigheid, goed verstand en discretie, mitgaders gaven van wel sprekendheid. Zoo wanneer dan zoodanige per- sonen zich tot den Dienst presenteren, zal de Classe hen (indien het de particuliere Synode goedvindt) eerst examineren, en naardat zij hen

in het examen bevindt, hen een tijd lang laten in 't privé proponeeren, en dan voorts met hen handelen, zoodat zij oordeelen zal stichtelijk te wezen, volgens de generale regeling, daarvoor door de Kerken vastgesteld.

Art. X. Een Dienaar, eens wettelijk beroe- pen zijnde, mag de gemeente, aan welke hij verbonden is, niet verlaten, om elders eene be- roeping op te volgen, zonder bewijlling des Kerkeraads met de Diakenen, en met voorweten van de Classe, gelijk ook geene andere Kerk hem zal mogen ontvangen, eer hij wettelijke ge- tuigenis zijns afscheids van de Kerk en Classe, waar hij gediend heeft, vertoond hebbe.

Art. XI. Aan de andere zijde zal de Ker- keraad, als representeerende de gemeente, ook gehouden zijn hare Dienaars van behoorlijk onder- houd te verzorgen, en hen niet uit hun dienst te ontslaan zonder kennis en approbatie van de Classe en van Deputaten der particuliere Synode.

Art. XV. Het zal niemand geoorloofd zijn den dienst zijner Kerk onderlatende, of in geenen vasten dienst zijnde, hier en daar te gaan pre- diken buiten consent en autoriteit der Synode of Classe. Gelijk ook niemand in eene andere Kerk eenige predikatie zal mogen doen, of Sac- ramenten bedienen, zonder bewijlling des Ker- keraads van die Kerk.

Art. XIX. De gemeenten zullen, voor zooveel noodig, arbeiden, dat er studenten in de Theo- logie zijn, die door haar onderhouden worden.

Art. XX. In de Kerken, waar personen zijn, die volgens Art. 8 bekwaam zijn geoordeeld om tot den Dienst des Woords te worden voorbe- reid, zal men tot hunne oefening het gebruik der propositien kunnen instellen.

Art. XXII. De ouderlingen zullen door het oordeel des Kerkeraads en der Diakenen ver- kozen worden, volgens de regeling, die daarvoor plaatselijk in gebruik of door den Kerkeraad vastgesteld is; bij welke regeling het naar de gelegenheid van iedere Kerk vrij zal zijn, van tevoren de gemeentelieden in staat te stellen op ge- bijkte personen de aandacht te vestigen, en voorts vrij zal zijn, voor de verkiezing zelve zo- veel ouderlingen, als er van nood is, aan de gemeente voor te stellen, om van diezelfde (ten ware dat er enig beletsel voorviel) geapro- beerd en goed gekend zijnde, met openbare ge- beden en stipulatiën bevestigd te worden, of een dubbel getal aan de gemeente voor te stel- len om het door haar gekozen halve deel op dezelfde wijze in den dienst te bevestigen, vol- gens het Formulier daarvan zijnde.

Art. XXVII. De Ouderlingen en de Diakenen zullen naar plaatselijke regeling twee of meer jaren dienen, en alle jaar zal een evenredig deel af treden. De af tredenden zullen door anderen vervangen worden, ten ware dat de gelegenheid en het profijt van eenige Kerk, bij de uitvoe- ring van Art. 22 en 24, eene herkiezing raad- zaam maakten.

Van de Kerkelijke samenkomsten.

Art. XXXIII. Die tot de samenkomsten afge- zonden worden, zullen hunne credentie-brieven en instructien, onderteekend zijnde van degenen die ze zenden, medebrengen, en deze zullen alleen keurstemming hebben, ten ware in zaken, die hunne personen of Kerken in het bijzonder aangaan.

Art. XXXVII. In alle Kerken zal een Ker- keraad zijn, bestaande uit de Dienaren des Woords en de Ouderlingen, dewelke, althans in de groo- tere gemeenten, ten minste alle weken eens te samen komen zullen, alwaar de Dienaar des Woords (of Dienaren zoo daar meerdere zijn, bij gebeurte) presidenten en de actie regeeren zal.

Art. XXXVIII. Wel verstaande, dat in de plaatsen, waar de kerkeraad voor het eerst of op nieuw is op te richten, 't zelve niet geschiede, dan met advies van de Classe. En waar het ge- tal van de Ouderlingen klein is, zullen de Dia- kenen door plaatselijke regeling mede tot den Kerkeraad kunnen genomen worden; hetgeen altijd geschieden zal, waar dat getal op minder dan drie is bepaald.

Art. XXXIX. Plaatsen, waar nog geen ker- keraad zijn kan, zullen door de Classe onder de zorg van een genabuuden Kerkeraad gesteld worden.

XL Desgelijks zullen de Diakenen samen- komen, waar zulks noodig is alle weken, om met aanroeping des Naams Gods, van de zaken, hun ambt betreffende, te handelen, waartoe de Dienaren goede opricht zullen nemen, en zoo noodig zich daarbij laten vinden.

XII. Waar in eene Kerk meer Predikanten zijn dan een, zullen ook zij, die niet volgens het voorgaande artikel afgevaardigd zijn, in de Classe mogen verschijnen en adviserende stem hebben.

Art. XLVI. De instructien der dingen, die in meerdere vergaderingen te behandelen zijn, zullen niet eerder geschreven worden voordat over de daarin voorgestelde punten de besluiten der voorgaande Synoden gelezen zijn; opdat 't gene eens afgehandeld is, niet wederom voor- gesteld worde, ten ware dat men iets achtte ver- anderd te moeten zijn.

Art. XLVII. Alle jaren (ten ware dat de nood eenen korteren tijd vereischte) zullen eenige, zooveel mogelijk tot dezelfde provincie behoo- rende, genabuude Classen samenkomen, tot welke particuliere Synode uit iedere Classe twee Dienaars en twee Ouderlingen (welk getal door eene Synode, die uit slechts drie Classen bestaat, ook op drie kan gesteld worden) afgevaardigd zullen worden. In 't scheiden, zoowel der par- ticuliere als der Generale Synode, zal eene Kerk verordend worden, die last hebben zal, om met advies der Classe den tijd en de plaats der naaste Synode te stellen.

Art. XLIX. Iedere Synode zal ook eenigen deputeeren, om alles wat de Synode geordon- neerd heeft, te verrichten en in voortvallende zwaagheiden aan de Classen de hand te breiden, waarbij voor de onderscheidene belangen zo- veel mogelijk afzonderlijke groepen van depu- taten te benoemen zijn, en om, althans ten getale van twee of drie, over alle preempitoir examens der aankomende predikanten te staan.

En alle deze Deputaten zullen van alle hunne handelingen goede notitie houden, om de Syn- ode rapport daarvan te doen, en zoo het ge- schiedt wordt, redenen te geven. Ook zullen zij niet ontslagen wezen van hunne dienst, voor en aler de Synode zelve hen daarvan ontslaat.

Art. L. De Nationale Synode zal ordinaarlijk alle drie jaren eens gehouden worden, ten ware dat er eenige dringende nood ware, om den tijd korter te nemen. Tot deze zullen twee Dienaren en twee Ouderlingen uit elke particuliere Synode afgezonden worden. Voorts zal de Kerk, die last heeft om den tijd en de plaats der Gene- rale Synode te benoemen, zoo deelve naar het oordeel van minstens twee particuliere Synoden binnen drie jaren te beroepen ware, met advies of onder goedkeuring van hare particuliere Synode van den tijd en de plaats besluiten.

Art. LI. Voor de Gereformeerde Kerken van Europeanen in Nederlandsch Indië wordt de wijze waarop zij met de Kerken hier te lande in verband staan, door de Generale Synode ge- regeld.

Art. LII. Desgelijks wordt de arbeid der ker- kelijke Zending in Nederlandsch Indië, voor zo- ver deze algemeene bepalingen noodig heeft, door de Generale Synode in eene Zendingsoorde geregeld.

Officiële Berichten.

ZENDING ONDER DE JODEN.

BEMOEDIGENDE VERSCHIJNSELEN.

Hebben we tot onze diepe droefheid er meer malen op moeten wijzen hoe in tal van Kerken weinig belangstelling openbaar wordt omrent den treurigen toestand van Abrahams vleesche- lijke nakomelingen; het is ons een oorzaak van groote vreugde thans te kunnen mededeelen, dat er kennelijk enige kentering is te bespeuren.

Wel vloeien de giften nog niet zoo bijzonder ruim; toch is er vooruitgang waar te nemen. o. a. hiezin bestaande, dat uit kringen, waar men vroeger zich niet om de Joden scheen te bekommeren, nu en dan offers der liefde inkommen.

Maar vooral is het een bemoeidigend verschijn- sel, dat ook door Kerkeraaden de behoefte die- per wordt gevoeld dan weleer, om het lot der Joden zich aan te trekken. Zoo is in een spanne tijds uit onderscheidene Kerken tot eene der Deputaten de vriendelijke uitnodiging gericht om een Bidstond voor de Joden te komen hou- den. En al kon nu, wegens arbeid in eigen gemeente, als anderszins, maar aan enkele der uitnodigingen worden voldaan, toch spreekt het feit voor zich zelf. Bemoeidigend vooral was het dat, toen een der Deputaten de vorige maand in een onzer Kerken op een avond in de week optrad, er stoelen bij moesten worden gezet, en een schare van zeker 500 menschen met adem- looze stilte de zaak der Joden wilde hooren bepleiten. Bemoeidigend, dat niet alleen de col- lecte zeer verrassend was, maar dat eenige dagen later ook nog een nagit ingekomen is.

Bemoeidigend is het, dat genoemde uitnoodi- gingen niet enkel meer komen uit Kerken van 34, maar dat ook de Broeders die in '86 ont- komen zijn, meer begeerte openbaren dan wel vroeger, om speciaal op het volk der Joden te worden gewezen.

Och, had men over wat meer tijd en krachten te beschikken, hoe gaarne zou men overal willen optreden, waar een deur door gelicde Broeders wordt geopend.

Nu echter eën man ook maar eën weg gaat, de arbeid in eigen gemeente in de eerste plaats moet worden behartigd, en daarom van veel tijdroovende reizen moet worden afgezien, nu zeggen we: laten toch de Leeraars zelf in eigen kring in het belang der Joden eens optreden, en tot het gebed voor dat thans helaas! zoover afgewekene volk, aansporen. Als zij, des Heeren knechten, zich opmaken en bouwen, zal God van den hemel ook dit werk wel doen gelukken.

Er is nog meer bemoeidigends, waarop we kunnen wijzen.

Zooda ieder weet, althans kan weten, is onze Colporteur, Broeder Smit, sinds een jaar of vier in den Haag werkzaam.

Van dat getal dat tractat hij gesprekken aan te knoopt en tractaten te verspreiden, hetwelk meestal ook gelukt, al is het niet immer van aangename gevolgen, en al schijnt het menig- maal een ploegen op rotsen te zijn. Sinds ge- ruimen tijd gevoelde hij dan ook de begeerte om ook nog op andere wijze tot heil der Joden werkzaam te zijn. En stiet! boven bid- den en denken heeft de Heere deze begeerte vervuld.

In overleg met het plaatselijk „Comité tot bevordering der Zending onder de Joden" is eene wekelijksche Bijbellesing voor volwassen Joden en Jodinnen in het leven geroepen, die nu al eenige malen telkens door plm. 20 zonen en dochteren Abrahams werd bijgewoond. Br. Smit behandelt dan dat gedeelte uit Mozes en de profeten, hetwelk den vorigen Sabbath in de Synagoge is gelezen. Niet alleen is alles ordelijk toegegaan, maar er werd ook niet aandacht ge- luistert, terwijl een enkele zelfs verklaarde gaarne langer te zijn gebleven.

En eindelijk kunnen we nog mededeelen, dat we in den laatste tijd briefwisseling hebben kunnen houden met een Joodsch jongeling, die vast gelooft, dat Jezus is de Christus, en be- hoefte gevoelt, dien Christus als Zaligmaker voor zijn arm zondarraht noodig te hebben.

Om den Heiland te kunnen belijden, en zich vrij onder ons Christenvolk te kunnen bewegen, heeft hij de ouderlijke woning moeten verlaten, is thans als bediende in een Manufactuurzaak bij Christenen werkzaam, en ontvangt bij een onzer leeraren onderwijs, ten einde voor het afleggen van openbare belijdenis te worden voorbereid.

De brieven, die we van hem ontvangen, ma- ken ook op anderen, die ze gelezen hebben, een zeer aangename indruk.

Gedenken we sijner veel in de gebieden; want de strijd, dien zo'n Joodsch jongeling heeft te strijden, is zwaarder dan de meeste Christenen zich kunnen denken. En spore ons al het megedeelde aan om de belangen van Gods onde volk in het algemeen, hoe langer hoe meer voor den troon der genade naar te leggen; waarbij wij dan den arbeid van de broe- ders en zusters in den Haag en Rotterdam wel niet zullen vergeten.

Maar laten we dien arbeid ook met onze stoffelijke gaven steunen; want de eenmaal wel- voerene kas zal, als er geene merkbare ver- andering komt, weldra uitgeput zijn.

Daarom lopen we van harte, dat vele Kerke- raden, in navolging van enkele, besluiten zullen om eene collecte te houden voor de Zending onder de Joden, gelijk we een collecte hebben voor de Heidenen.

Penningmeester is de heer N. Koops, Ooster- straat 25, Rotterdam.

Als men de gelden direct aan hem over- maakt, dan kunnen tijd en porto's worden bespaard.

Met den innigen wensch dat Israëls God ons veel gebed geve voor de beminden om der Vaders wil, wordt het heil der Joden aan de biddende belangstelling van al des Heeren volk minzaam aanbevolen door hun broeder uit Israël,

E. KROFVELD,

Rijswijk, 27 Dec. '04.

P.S. Onze Kerkelijke bladen worden vriende- lijk, maar tevens dringend verzocht, bovenstaande zoo spoedig mogelijk over te nemen.

E. K.

Buitenland.

Engeland. De opwekking in Wales. Hoe men ook over de opwekking in Wales oordeelt, onmiskenbaar is het, dat de bewe- ging een gunstigen invloed uitoefent op de publieke eersbaarheid. In Cardiff nam het aantal personen, die wegens dronkenschap gearres-

steerd werden, met 60 pCt. af, terwijl het aan- tal gevangenen met 40 pCt. verminderde. In de bevolkte streek rondom de stad Rhymney werd er gedurende tien dagen niemand wegens dron- kenschap gearresteerd. Te Loughor, de ver- blijfsplaats van Evan Roberts, waar de Revival ontstond, kwam er kennelijke verandering in het leven der inwoners. Wanneer de herbergen gesloten worden, komen er slechts vier a vijf menschen uit, terwijl te voren stroomden men- schen bij het sluitinguur de plaatsen verlieten. Alle kerken in het district zien hun ledental dagelijks vermeerderen.

De Anglicaansche staatskerk van Wales schijnt ook door de beweging te zijn aange- grepen. Zoo werden onder Anglicaansche leiding meetings gehouden te Opper Loughor. De predikant der gemeente, Dr. T. Jones, was van voornemen die meetings binnen de perken van gewone Godsdiensttoefening te houden, doch bij enkele samenkomsten was dit niet mogelijk, doordat sommigen opena begonnen te bidden of een psalm aanhieven.

Te Treconyn gingen scharen bekeerlingen de hoofdstraten door. Zij hielden stil voor een herberg, die vol mannen was. De Goddiensteige leiders die buiten gezongen werden, beant- woordden de herbergbezoekers met sociale liefsjes. Een van de mannen uit de herberg kwam naar buiten en begon luid te praten, om de zangers in de war te brengen. Doch er werd voor dien man gebeden en het gevolg was, dat de man diep getroffen weging.

Te Carmarthen zijn revival meetings in alle kerken in de plaats van gewone Godsdienst oefeningen gehouden. Op drie achterevol- gende Maandagen werd niet eën geval van dronkenschap voor de overheid gebracht, terwijl neringdoenden den invloed der beweging ge- waar worden, daar men hun oude schulden kwam betalen.

Te Aberavon is de beweging zeer krachtig. Op eene meeting omhielden twee broeders elkander, die in drie jaren geen woord hadden gewisseld, terwijl een moeder haar zoon be- rouwvol tot zich zag terugkeeren.

Men beweert dat in de Rhondda vallei op eene bevolking van 20,000 zielen, 1000 gevallen van bekeering voorkwamen. Deszelfde mede- deelingen komen van andere plaatsen, als Ogmore Valley, Forest Park, Abercraet Pontycymmer, enz., zoodat men zeggen kan, dat geheel Zuid Wales door de revival is aangeeroerd. Moge uit dit alles blijvende winst voor de kerk des Heeren geboren worden!

Een zaak dreigt voor den voortgang van den revival, die in Wales openbaar werd, hinderlijk te zullen worden. Het zijn de interruptions. In Wales gebeurt het, dat een van de hoorders zou getroffen wordt door hetgeen een van de voorgangers eener meeting zegt, dat hij zich gedrongen voelt een lofsang aan te heffen, of zijn hart uit te storten in een gebed. Evan Roberts heeft tot lietoete zulke onderbrekingen van de toespraken niet alleen toegelaten, maar ook verdedigd door te zeggen, dat men de wer- king des Heiligen Geestes niet mag beperken. In Wales schijnen de meetings nog niet daar- door bedorven te worden, denklijk omdat de geestdrift daar inderdaad groot is. Doch men is ook in Londen Revivalmeetings gaan houden. Men bepaalt er zich daar niet toe, dat men de sprekers in de rede valt om te zingen of te bidden, maar sommigen van de hoorders vallen de sprekers in de rede om zelve iets tot de vergadering te zeggen. Het bedenkelijkste van alles is, dat dikwijls dezelfde personen het woord nemen en dan ontschieten, in plaats van stichten. Hetzelfde verschijnsel heeft men te Liverpool waargenomen in de samenkomsten, die van de Torrey en Alexander Mission uit- gaan. Op den duur zal men wel tot de erken- ning moeten komen, dat de Heilige Geest een geest van orde is, en dat daarom de leiding der samenkomsten z66 moet zijn, dat niet de eerste de beste het woord kan nemen om zijn licht te laten schijnen. Laat ons hopen dat de opgewekte schare behoefte krijgt aan bediening des Woords. Dan valt het onordelijke weg en luistert men naar den Dienaar, als een gezant van Christuswege, en zulk een gezant mag men zoo niet het woord ontnemen, om daarvoor een niet ambtelijk getuigenis te laten hooren.

Duitschland. De zaak Mirbach.

Het volgende werpt een eigenaardig licht op Duitse toestanden.

In de laatste jaren zijn er in Berlijn heel wat nieuwe Evangelische kerken gebouwd. De stoot daartoe werd reeds gegeven, toen de grijze Wilhelm I Koning van Pruisen was. Wilhelm II en zijne gemalin toonden daarna groote belang- stelling in deze beweging, door het brengen van belangrijke geldelijke offers. De gelden door de keizerin geschonken, waren in handen van Mirbach, iemand die ook krachtig ijverde voor het bouwen van nieuwe kerken. Nu is deze Mirbach onlangs gedwongen geworden van het tooneel te verdwijnen, omdat aan den dag was gekomen, dat de gelden, die particulieren bij- droegen voor den kerkbouw in Pruisen's hoofdstad, niet altijd verkregen werden op eene manier, die recht voor God en de menschen genoemd worden kan.

De kroniek van de Christliche Welt deelt daartomt mede: „De kerkbouw beweging te Berlijn heeft ongetwijfeld veel tot stand gebracht. In 1890 waren er in Berlijn slechts 37 Protes- tante kerken, thans zijn er 110, waarvan 18 nog in aanbouw. Deze kerken hebben 27 miljoen gulden gekost. De keizer en de keizer- lijke familie schonk daarvoor drie miljoen gulden. Uit Berlijn werd bijna 20 miljoen voor kerkbouw bijgedragen. Onder de aanzienlijke bijdragen waren er van Joodsche en Roomsche bankiers en handelslui. En nu blijkt, dat in de meeste gevallen de rijke giften gegeven zijn in de verwachting, dat het Hof zijne erken- telijkheid hierover zou betoonen door den gevers een titel of ridderorde te schenken of hem tot hofveranciers te maken. In vele gevallen is het bewezen dat zulke belooningen werkelijk zijn gegeven. Het is bekend dat Mirbach 53 personen voor verschillende onderscheidingen heeft aanbevolen, allen met goed gevolg. De uitnodiging om voor die zaak bij te dragen, geschiedde in brieven die tot opschrift hadden: „Cabinet van hare Keizerlijke en Koninklijke Hoogheid".

De socialistische pers heeft Mirbach beschul- digd, dat hij den val veroorzaakte van den hofprediker St6cker, den voorstander van de vrijmaking der kerk van den staat, gelijk men hem noemt. (Inderdaad verlangde genoemde gewezen hofprediker meer zelfstandigheid en meer onafhankelijkheid voor de Evangelische kerk, dan deze tegenwoordig geniet).

Ook beweert men van die zijde, dat St6cker moest vallen, omdat hij als anti-semiet zich hatelijk gemaakt had bij vele Joden en wijl het der Joodschen contribuanten voor het bouwen van Kerken aangenaam zijn zou, als men hem uit de hofkringen verwijderde. Doch wij houden het er voor, dat St6cker voor den tegenwoor-

digen Duitschen Keizer moest wijken omdat deze voist met hand en tand aan het Sum- episcopaat over de Pruisische landskerk vast- houdt, terwijl St6cker de meening is toegedaan, dat de vorst des lands niet het hoogste regen- schap over de kerk behoort te hebben.

Gemengd nieuws.

Bijsgevolgve Japaneche soldaten waren gewoon onder hunne kleederen geschreven gebeden te dragen, welke zij van Boedhistische priesters tegen een vast tarief kochten. Zij geloofden, dat wanneer zij hunne kleederen met die gebeden voerden, zij in het gevecht voor de kogels der vijanden be- schermd waren. Toen de gevechtereën moesten constateren, dat wonden dikwerf doodelijk wor- den, doordien door de kogels stukken papier in het lichaam gedreven waren, heeft de Japaneche regering het dragen van papieren gebeden aan de soldaten verboden.

Voor het eerst is in Italië een lid van de kerk der Waldenzen tot een hoog ambt geroepen. De senator Canonico is tot president van den senaat benoemd. Eenige jaren geleden bood Rudini aan Canonico de portefeuille van justitie aan. Hij weigerde die echter beslist, omdat hij van oordeel was, dat een Protestant niet regeeren mocht over de Roomsche geestelijkheid. In Italië heeft namelijk de minister van justitie de zaken den eeredienst betreffende, te behandelen.

Een helijdom. In De Vereeniging, te Pretoria verschenide, vinden wij deze belijdenis: „Het is tamelijk algemeen bekend dat ik mij tijdens den jongsten oorlog ook zoo zwak heb gedragen, dat ik het wapen tegen mijn ouden vader, mijn mede- broeders en mijn volk heb opgenomen. Ja, ik heb het zelf zoo ver gebracht, dat ik tot kapitein onder de „National Scouts" werd aangesteld.

Wat aanleiding gegeven heeft tot die treurige daad, moet hier lieft verzwegen worden, want het strekt niet tot eer, noch van mij, noch van hen die mij daartoe aanvoerden.

Ik heb reeds aan den Kerkeraad alhier geschre- ven, vragende om vergiffenis van mijne verkeerde, en ik heb zulks ook verkregen. Ook bij den Heere ben ik nog steeds bezig te roepen om genade over mijne groote sonde.

Maar ik gevoel mij toch zoo onwaardig en schuld- dig, dat ik geen rust voor mijn gemoed kan vin- den. Want het is mij nog altijd of mijn broeders bloed aan mijne handen kleef. Ofschoon ik zelf ernstig gewond werd, toen ik trachtte mijn volk te helpen uitroepen en daardoor nu ook levenslang met een mankement zal moeten gaan, zoo wil ik niet te min als in het stof mij neerleggen en het gan- sche Afrikaaner volk om vergiffenis smeeken. Zoo er nog iemand is, die tegen mij iets gevoelt, weet dan, mijn broeder, dat ik gereed ben tot u te komen en u om vergifing te vragen. God sal mij vergeven. Wilt gij allen dan ook, mannen, vrouwen en kin- deren, die ik zooveel kwaad en smart heb aange- daan, zulks toch doen, opdat ik rust voor mijn gemoed mag vinden!

Dit is de smeekbede van

I/W bedroefde en beschaamde mede-Afrikaaner, HANS GRADY."

In de Hoof lezen wij: „Men kan deser dagen bijna geen enkel blad op nemen, dat kennis neemt van den goddienstigen toestand, of men zou beginnen te vragen: „Zijn de Vandalen losgelaten?" Men waagt dierst zijn penne- mes of slsgbijl aan de kleinooden der Heilige Schrift. Is er, naar den in die doctor in de God- geleerdheid, Val ook Verzoening, en wat dies meer zij, in den Bijbel overgheblven, nu hoort een geleerd man ons vertellen, dat de Tien Geboden, op geen stuk na, voor den tegenwoordigen stand der dingen, berekend zijn.

Het seerbedig onderzoek" van deelen zijleide hem tot de ontdekking, dat de „Tien Woorden" nog wel een singulier belang" zijn, en zulke bijzon- der omdat zij ons mogelijk de eenige proeve geven eener opsomming van 'a menschen zedelijke ver- plichtingen, die men in eenige van de groote gods- diensten der wereld aantreft", maar dat zij, om dienst te doen als vertrouwbare gidsen in het heden- daagch ingewikkeld leven, jammerlijk te kort schieten.

Van een modern standpunt bezien is het hem zeer duidelijk, dat iemand zal die geboden zou kunnen bewaren en nog verre zijn van het Konink- rijk Gods. Zij zijn, zo'schrijft hij, te negatief. Er wordt op geen actieve weldadigheid aangedrongen. De evolutie van het menschenom wordt aldus erbar- melijk verhindert. Er is toch geen saligheid in stil te zitten! Een nadenkend mensch zoude ons thans een Decalog geven, die, op de positieve plichten, meer klein zou leggen. En, naar zijn opvatting, zou- den dan de vier geboden van de eerste tafel gerie- felijk kunnen worden ingeruild voor de eenige een- voudige opdracht, om, „sten koste van alles, de inwendige stemme Gods gehoor te geven."

En de vier, welke het onderling gedrag be- langten — deze moderne stakkerit laet er al vast twee van de zes los; toch niet dat zevende en dat achtste? waarmee de hedendaagse richting zoo gemakkelijk breekt — zij konden in een omvattend verbot be- repen worden, namelijk, „dat wij elkan- ders wellieven nooit te na zouden komen".

Hoe nu lief?

Hoe zou het machting mecheppen tot de ver- haasting van dien dag van algemeen anarchisme. Niet meer een God, maar elk een zijn eigen god, en iedereen doende wat in zijn oogen recht is.

Alle objectieve waarheid prijs gegeven. Zonder God — maar dan ook zonder hoop.

Wij zullen ons echter houden aan het Woord, en in den openbaren eeredienst, ook aan het lezen van de Wet des Heeren".

En met nadruk op den aanhet: „Toen sprak God al dese woorden".

WINCKEL.

Voor Kinderen.

OOSTEN EN WEST.

XLIII.

OP JACHT.

Daar de heer De Cuyper geruimen tijd aan de Kaap vertoeven zou, was 't natuurlijk, dat men alles deed, om zulk een groot heer het leven aangenaam te maken. Dit was nu niet bepaald gemakkelijk, wijl in dien tijd het land nog grootendeels woest lag, en de stad juist niet veel bezienwaardigs of aantrekkelijks had.

Toch was er veel te zien, dat de bewindheb- ber der Compagnie, te Amsterdam nooit had aanschouwd, zoodaals struisvogels, hartbeesten, antilopen, buffels, leeuwen en dergelijke, die in veld en bosch nog vrij rond liepen. Tegen- woordig zijn die dieren sterk verminderd of, zoo als de struisvogels, door den mensch tot zijn eigendom gemaakt, althans in de Kaap- kolonie. De geheel wilde beesten, als leeuwen en buffels, verdwijnen meer en meer.

Te dien tijd echter was de Kaapsche buffel of wilde os zeer bekend, en geducht ook. Men ging hem liefst uit den weg of trachtte hem te doden. De jacht op zulk een dier was niet zonder gevaar. De heer De Cuyper echter, die er over had hooren spreken, gaf eens te kennen, dat hij niet ongaarne zulk een buffeljacht bij zou wonen. En de gouverneur gaf aanstonds bevel aan zijn onderhoorigen, op een bepaalden